

Forfatter: Beck, Johan Vilhelm

Titel: BREV TIL: Clausen, Johannes Carl Emil FRA: Beck, Johan Vilhelm (1866-10-25)

Citation: Beck, Johan Vilhelm: "BREV TIL: Clausen, Johannes Carl Emil FRA: Beck, Johan Vilhelm (1866-10-25)", i *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*, O. Lohse, s. 127. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991745-000-shoot-L0019917450000081.pdf> (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Vilh. Becks Svar.

Ørum 25. Oktober 1866.

Det var det bedste Brev, jeg nogensinde har faaet fra Dig, kjære Clausen! gid Du maatte kunne vedblive at skrive saadanne Breve; thi saa har Du det godt. Vi blev her saa glade derover. At Du har ligget hele den Tid og knækket Nødder paa Sofaen og dog ikke har kunnet knække den Nød, hvorfor Du intet Svar har s. 128faaet fra mig, springe vi over og blive derved, at det kan Du ikke knække. Det glæder mig, at Du seer venligere paa Grundtvigianerne, medens jeg er nærvædet at see paa dem med dine gamle Øjne. Og hvor forunderligt: medens jeg bestandig grundfæstes mere og mere i det, hvori jeg berører dem stærkt, nemlig den hele Betragtning af Troen og Daaben, saa fjernes jeg mere og mere fra dem. De ere mig sommetider saa frastødende. Det er mig ogsaa et Bevis for, at denne Betragtning af Troen og Daaben, som jeg ikke har faaet ad grundtvigsk Vej, er ikke specifik grundtvigsk, men almen kristelig. Du kjender vel det nye mageløse Ord, som er født i din Nærhed og nu gaaer igjen hele Landet rundt i Skolelærerne, der have besøgt Kold i Sommer: at have et godt »Ordliv« — har Du det? —

Bliv Du bare ved at høre Birkedal; der er dog meget velsignet ved denne Mand, naar han taler.

Angaaende Buchwaldt ¹⁾; jeg har givet ham et »Kaldsbrev«; og nu, kjære Ven! ved Haand i Haand og Ryg mod Ryg. Det kunde ikke være anderledes; skulde vi nu have nyt Vrøvl, var dette atter smuttet os af Hænde. Man kan heller ikke behandle en Præst, som en Tømmermand behandler en Huggeblok, eller en Malermester en Malerdreng; dette kan Du fortælle Jakob og Povelsen. Vi to — husk paa det — vi to og den indre Mission.

Det Eneste, der bedrøvede mig i dit Brev, var, at Du vilde have mig til Odense ²⁾ nu; thi det gjør ondt at sige Nej til en rigtig kjær, trofast Ven. Jeg kan ikke s. 129forsvare at rejse mere i Efteraaret; jeg staaer endnu næsten som en Fremmed i mine egne Sogne; jeg maae ud i Sognene, ud i Husene, ellers bliver jeg aldrig rigtig Præst her. Og her er umaadelig meget at tage Vare, meget mere end i Uby. Skal der være noget Efteraarsmøde, maae Du selv holde det. Jeg har holdt Møder hver eneste Uge i en vid Omkreds; forleden var jeg i Æbeltoft og holdt Møde i Skjærsø Skov. Der har Du rigtig trofaste Venner, som elske Dig trods nogen Anden. Dit Navn var paa deres Tunge bestandig. Jeg har mange Hilsener derfra til Dig. En mageløs Hjælp har jeg i Langhoff ¹⁾; han er med ved alle Møderne og spiller herlig anden Violin. Han har skrevet et langt Brev til min Biskop ²⁾ om den indre Mission og lagt Biskoppen den paa Hjerte; og Biskoppen er meget venligt sindet imod den. Forleden sendte jeg Bispen en Deputation paa Halsen fra Galten med et Brev fra mig og med Klage over deres Præst ³⁾; og Bispen var meget glad over den Tillid, jeg viste ham; — jeg blev ganske rød i Hovedet derover.

Her have vi det godt.

Din gode Ven
Vilh. Beck.